

"Em yêu anh. Chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua nỗi đau khổ này!"

Tác giả là một Phẫu thuật, pháp danh Tâm Tinh Công, nữ danh Quách Thị L Hoa, sinh năm 1940 tại Công Nhân Thủ. Bài viết về nỗi khổ của Mẹ dựa trên câu chuyện của bà là "Có Tôi Hay Không Có Tôi", dựa trên câu chuyện của một phụ nữ Việt Nam từ chiến tranh, kết hôn với một chàng lính quân Hoa Kỳ. "Hai đứa gặp nhau khi ông xã làm việc tại bệnh viện Hải Quân Hoa Kỳ, núi Non Núi của Đà Nẵng. Công việc: 1972, họ có 5 con. Tôi mất năm 1975. Từ 1985, hai vợ chồng sống v/p Di Trú và Thuở Về tại Long Beach."
Sau đây là bài viết của bà.

Bà có một người con gái nào lớn lên, đến tuổi trưởng thành cũng dựa vào một ngày bước lên xe hoa để làm vợ.

Có những người đi đi về về, sanh ra, lớn lên, lấy chồng, làm vợ, làm mẹ, làm bà, sống trong danh dự, chết trong thanh yên. Có những người thì u kém nghiệp lành, sanh ra, lớn lên, lấy chồng, làm vợ, làm mẹ, làm bà, sống trong đau khổ, chết trong cô đơn.

Dù kém nghiệp lành hay đi đi về về thì những người đàn bà này đã hưởng phúc với hay khổ đau do một ông chồng Việt Nam nên đến xã hội Việt Nam trên trình độ cho cái danh dự "bà vợ".

Tôi đã lấy chồng, làm vợ, làm mẹ, làm bà nhưng tôi đã hưởng phúc hay đau khổ với một ông chồng người Mỹ nên đến xã hội Việt Nam khinh khi ban cho danh từ "Me M"!

Cùng một hoàn cảnh, ăn mặc cùng một kiểu, nói bá láp cùng một câu, phẩm cùng một loại thì những "bà vợ" thì đến cảm thông và tha thứ vì bà tuy nói ác mà tốt bụng, tuy ăn mặc hạ đẳng mà tánh rất đàng hoàng, tuy có ra ngoài vòng giáo dục chút nhưng hoàn cảnh thật đáng thương v.v..., còn "me M" thì sẽ nhìn đến một bên án ngữ này, không hỏi, không biện minh, không chấp nhận.

Một người khách đến thăm phòng tôi làm giở tay báo lãnh thân nhân. Trong khi tôi đi đến ông vui mừng hỏi chi cô M bao lâu rồi mà giờ vậy và có đứa con nào chưa? Tôi trả lời cháu M đã 19 năm (thời điểm 1994) và có đến năm con. Chồng cháu người Mỹ.

Ông khách nhìn tôi kinh ngạc và hỏi câu: “ Cô Ly M mà cũng đi đi về về hả!”. Âm thanh khinh bỉ trong câu Ly M của người khách đáng tuổ cha chú làm tôi hỏi khách và trong một phút vô minh trong óc tôi cũng nghĩ ra một câu gì tởn ngởn về hoàn cảnh của ông đi nói cho trái tim mình đỡ rổm máu, nhưng đức Phật Quan Âm đã mau mắn cái phút vô minh đó nên tôi chợt tỉnh trí: “Đi về chúng cháu đi nh có bằng đi a nhưng đây nuôi con cũng quá nên đừng nghĩ năm đi a.”.

Chắc ông khách cảm nhận được sự lo lắng của mình và thái độ hòa của tôi nên có vẻ bối rối. Ngày hôm đó tôi đi về với cái áo Ly M mà đi nuôi con !.

Lúc có một cô đáng tuổ em út như tôi kêu đi lên tòa án dàn xếp một vụ hiếp dâm rồi do cô gây ra. Mọi việc của tòa rồi cô cảm ơn tôi và nhận xét: “chị Ly M mà cũng biết làm nghề này à há.” .

Có nghĩa là nghề văn phòng phải do mẹ bà và đi làm nhận mọi phí. Mẹ bà ngày xưa bên Việt Nam là người có học, nay tiếp tục văn phòng là lý do đương nhiên. Còn chị Ly M sao lại nghĩ đây ?, sao dám chen chân trong vòng danh lợi này ? Sao lại ăn nói như hàng giúp đỡ đàng hợm?

Đáng lo chị phải tiếp tục bán bar, bãi phòng hay cái gì thì nhận một chút, ăn nói có một chút chứ thì, thái độ có một chút sự sỗ thì mới hợp lý chứ .

Tôi nhìn người đi đàng hợm hiên lành ít học và như hàng nói :” Nghề nào cũng vậy thôi em à. Nghề nào làm ra tiền để nuôi con thì bà mẹ nào cũng làm hết, bất kể sang hèn.”. Ngày hôm đó tôi đi về với chiếc áo Ly M mà biết làm nghề văn phòng ! .

Một hôm có một ông họ họ ở tỉnh Canada, do một người mách báo, tôi vẫn phòng tôi đi xin bằng giảng dạy Kinh Phật. Lúc đó chị có CD, bằng kinh còn rất hiếm. Sau khi chuyển văn tôi tiếp ông bằng của thầy Thanh T, sự cô Nhị Thy v.v.., ông vui mừng cảm ơn rồi rít:

“Không ngờ cô Ly M mà cũng biết tu hành đi về y!”. Tôi mỉm cười và hỏi ông: “ Về y là ông nói tôi đi sai đường phải không? Đáng lo tôi đi theo qu Sa Tăng mới đúng. Đáng lo tôi phải vào trà đình, tu quán, tay cầm ly rượu, tay cầm điếu thuốc thì mới đúng điếu me M chứ me M gì mà sự mó kính sách, thốt là đi đố ông há”. Ông khách biết mình nói quá về xin lỗi, tôi lại mỉm cười.

Vậy là tôi lại đi về với chiếc áo Ly M mà cũng biết tu hành!.

Bên tôi, sau khi cảm nhận, phê phán, chê trách con dâu và bà xuôi gia đình đi lên hỏi một câu kết luận: “thằng con tôi là thằng chúa giáo. Không biết sao mà nó mê con qu này đi về y? Má nó là cái thầy Ly M thì làm sao biết dạy con?!” Thêm một chiếc áo của Ly M không biết dạy con!

Tôi thường hay thắc mắc tại sao không biết mình làm về M thì có khác biết gì về mẹ y người làm về Việt Nam ? và người chúng M của mình có khác biết gì về người chúng Việt Nam?

Khi vui tôi cười, khi buồn tôi khóc. Khi ngủ ăn bất tay, máu cũng đi th. Khi nhìn đàng bào làm than trong đói nghèo, tất cả thì ruột tôi cũng m. Khi chúng thốt nghi ngờ hay gặp cảnh gian nan thì tôi cũng đi nâng, an ủi. Khi chúng về đi, làm thì tôi cũng gây g, giận h.

Khi chúng tôi cảm thấy học hỏi đi về A của các con thì một ngày cũng vui hơn. Khi bắt đầu kêu lên mẹ ng về thì cũng buồn bã lo âu. Khi con nh đau thì cũng thức đêm lo thang thuốc. Khi con nên về nên chúng thì cũng hạnh phúc, mừng vui. Buổi sáng hôn nhau

giã hăng hái đi làm nuôi con. Bu i t i hôn nhau cảm n m t ngày bình an, h nh phúc.

Chúng tôi cũng có nh ng lu t l riêng c a gia đình. Khi các con còn nh ng i ăn c m chung v i cha m , ăn xong tr c r i mu n ra kh i bàn ăn ph i xin phép. Khi cha nói NO r i thì không đ c những nh o qua h i m . Khi cha m đang coi TV thì không đ c t đ ng đ i đài khác. Ch ng tôi ng i M mà l i tin vào chánh sách ‘th ng con cho roi cho v t’ c a VN, nh ng nh không đánh con trong s gi n đ . nh b t chúng n m s p xu ng gh , nói cho chúng bi t chúng đã ph m l i gì và hình ph t ra sao (m t roi ch i lông gà hay không có TV m t tu n hay 8 gi t i ph i vô phòng không đ c h i h p v i gia đình v..v..). Tôi không bao gi xen vào binh v c c i c lúc nh răn d y các con dù đôi khi cây roi h xu ng m t ti ng chát, th ng nh rú lên, lòng m ngh n ngào. Sau m i hình ph t, tôi d n các con đi r a m t, cho chúng ly cà rem, cái bánh ng t r i d n chúng vào phòng xin l i cha.

Các con i, dù cha không ph i lúc nào cũng đúng khi răn d y các con, nh ng hãy nhìn m i bu i sáng, dù n ng dù m a, dù m nh gi i dù khó ch u, cha chúng con v n ra xe đi làm. Cái lap top, cái cell phone, cái phòng ng , cu n sách, áo qu n, sách v , máy s i, n c nóng, s hi u bi t, s ti n nghi, s tr ng thành...trăm ngàn th trong cu c đ i con đang h ng th đ u đ lên hai vai c a ng i cha đó thì đôi khi m t vài hi u l m có đáng là bao. V ch ng tôi không hoàn toàn nh ng đã c g ng d y con the best we know.

Tôi đ c ng i đ i t ng cho nhi u chi c áo khác nhau nh ng ít có chi c nào nhu m lòng T Bi và Hi u Bi t. Tôi l ng l ng nh n nh ng chi c áo kh c nghi t đó, không oán trách cũng ch ng h mình. Tôi không có gì ph i cú m t khi nói cho ng i đ i di n bi t ch ng tôi ng i M . Trái l i nh ng l i khinh b c, nh ng dè b u tr c m t hay sau l ng đó đã giúp tôi tăng thêm ph n nh n nh n, th tha và thông c m h n đ i v i nh ng chúng sanh b c ph c khác.

Và tôi tin r ng vì th tôi hoá gi i đ c m t ph n nh ng oan khiên, nghi p ch ng c a ki p n y cũng nh c a nh ng ki p tr c. Qu nhiên phi n não là b đ và cu c đ i thì không có gì là tuy t đ i h t. Cũng có ng i th ng tôi. Tôi xin g i l i cảm n v i t t c trái tim chân thành đ n các đ ng h ng t i Long Beach đã t ng dùng qua các đ ch v c a v n phòng tôi và đã th ng m n tôi nh m t con ng i, đã đ i x v i tôi nh m t “bà v”.

Tôi đóng c a v n phòng lái xe th ng ra nghã trang thăm m con. Chúng tôi m t m t đ a con trai trong m t tại n n xe h i lúc cháu v a 16 tu i. T xa tôi th y m t ng i ng i bên c nh m , hai đ u g i cong lên, hai tay ôm l y đ u g c xu ng chân. Tôi l i g n. Té ra là Ron, ch ng tôi. Tôi quì xu ng tr c m t anh, hai tay nâng đ u anh lên, đ trán tôi c ng vào trán anh. Anh nhìn tôi thì th m : “ Honey, help me, please help me. I can not go through our son’s loss without your love and your support.” (em i, giúp anh, em hãy giúp anh. Anh không th nào v t qua c n đau kh m t con n y mà không có tình yêu và s chia x c a em). Tôi ng i xu ng bên anh, bên c nh m đ a con yêu d u.

Tôi đ đ u anh d a vào má tôi và đ u d àng nói : “ Em yêu anh. Chúng ta s cùng nhau v t qua n i đau kh n y !”

M t gi t n c m t c a anh th m vào mi ng tôi.

Me M

Tác Giả: L Hoa Wilson

Chúa Nhật, 12 Tháng 8 Năm 2012 07:00

Gi t n c m t c a ng i ch ng M v i ng i v Vi t, c a ng i cha M khóc th ng cho đ a con trai v n s cũng m n nh gi t nu c m t c a b t c ng i ch ng ng i cha nào khác. Có khác gì đâu.

Vô th ng!